

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

2Obo/22/2013

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M.**, zastúpeného J., proti žalovanému **F.**, zastúpenému J., **o určenie prechodu ručiteľského záväzku**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. decembra 2012 č. k. 30Cb/225/1995-385 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. decembra 2012 č. k. 30Cb/225/1995-397, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. decembra 2012 č. k. 30Cb/225/1995-385 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. decembra 2012 č. k. 30Cb/225/1995-397 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením v novom konaní vo veci určil, že na žalovaného na základe zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov prešiel záväzok a tento aj naďalej trvá z ručiteľského vyhlásenia zaniknutého subjektu Č. zo dňa 25. 02. 1991 a ručí za dlžníka S. za splnenie splatných záväzkov z úverov poskytnutých dňa 04. 05. 1992, 15. 07. 1992, 01. 04. 1993, 30. 06. 1993, 27. 12. 1993, 01. 07. 1994, 28. 12. 1994, 30. 06. 1995, 29. 12. 1995, 01. 07. 1996 pri plnení zmluvy o podmienkach prevzatia bankovej protizáruky spoločnosťou S. a A. dňa 22. 01. 1991 vo výške 121 695 843,06 Sk

s príslušenstvom. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 97 400,38 eur.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v sporoch podľa ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p. je potrebné skúmať naliehavý právny záujem žalobcu na určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Súd ďalej poukázal na to, že pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu je potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu a na to v akom právnom postavení sa nachádza žalobca v čase podania žaloby a v akom by sa nachádzal v prípade úspechu v určovacej žalobe.

Krajský súd konštatoval, že postavenie žalobcu bolo a stále je neisté. Neisté postavenie žalobcu a naliehavý právny záujem na rozhodnutí o určovacej žalobe podľa krajského súdu vyplýva z toho, že A. ako právny predchodca žalobcu mala k dispozícii ručiteľské vyhlásenie zo dňa 25. 01. 1991 Č., avšak došlo k zániku tohto subjektu a k privatizácii jeho majetku. Po privatizácii, keď sa stalo aktuálnym uplatnenie ručenia a právny predchodca chcel uplatniť svoj nárok na plnenie nebolo možné určiť, ktorá z nástupníckych spoločností po Č. prevzala ručiteľský záväzok, nakoľko dlžník S. vo svojom liste zo dňa 05. 03. 1994 poprel právne nástupníctvo A. po Č. a samotná spoločnosť A. v písomnej odpovedi zo dňa 05. 03. 1993 poprela prevzatie ručiteľského záväzku a právne nástupníctvo po Č.

Krajský súd ďalej uviedol, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že majetok Č. prešiel na žalovaného, čo je aj v súlade s rozhodnutím Ministra dopravy a spojov SR zo dňa 23. 04. 1992 č. 308/M/92 a s ustanovením § 11 zákona č. 92/1991 Zb. Sporným zostalo, čo sa udialo následne s ručiteľským záväzkom potom, nakoľko žalovaný právny osud tohto záväzku nepreukázal.

Následne krajský súd uzavrel, že žalobca preukázal predloženými dôkazmi a písomnými vyjadreniami, že má naliehavý právny záujem na predmetnej určovacej žalobe a v predmetnom konaní sa zrealizuje zákonná funkcia určovacej žaloby, ktorá spočíva v odstránení právnej neistoty žalobcu. V súvislosti s konaním o peňažné plnenie /konanie vo veci samej/ vedeným na Okresnom súde Bratislava II. uviedol, že toto konanie bolo iniciované žalobcom z dôvodu, aby nedošlo k premlčaniu nárokov žalobcu voči žalovanému ani v prípade ukončenia konkurzného konania vedeného na majetok hlavného dlžníka

spoločnosti S. Uvedené konanie je prerušené do právoplatného rozhodnutia o určenie prechodu ručiteľského záväzku vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 30Cb/225/1995. K namietanej neplatnosti ručiteľského záväzku so zreteľom na Opatrenie Predsedníctva federálneho zhromaždenia č. 364/1990 Zb., v zmysle ktorého štátne podniky nemohli s majetkom, ku ktorému majú právo hospodárenia nakladať za účelom prevodu a účasti na iných spoločnostiach vo forme vkladov uviedol, že tento zákaz mohol byť prelomený len so súhlasom zakladateľa. Pokiaľ by sa toto opatrenie vzťahovalo na predmetný prípad Č. tento si mohol vyžiadať súhlas zakladateľa k týmto právnym úkonom. Krajský súd ďalej skonštatoval, že prípadné neoboznámenie ručiteľa so znením návrhu konkrétnej úverovej zmluvy, za ktorú ručí nie je dôvodom na odmietnutie plnenia z neho. Podľa názoru konajúceho súdu všetok privatizovaný majetok Č. podľa § 11 zákona č. 92/1991 Zb. prešiel na žalovaného, preto žalobe vyhovel.

Úspešnému žalobcovi podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. priznal náhradu trov konania a právneho zastúpenia v sume 97 400,38 eur.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O. s. p.

Žalovaný namietal, že v priebehu konania sa bránil tým, že došlo k prechodu záväzkov zo žalovaného na nástupnícke organizácie. Osobným podaním zo dňa 16. 07. 1999 predložil k uvedenej veci doklady vrátane privatizačného projektu, zakladateľských listín, protokolov o prevzatí vecí zahrnutých do privatizovaného majetku. Tieto skutočnosti uvádzal na pojednávaniach ako aj v písomných vyjadreniach. Poukazoval najmä na privatizačný projekt, v ktorom je na strane 28 uvedené, že záväzky podnikového riaditeľstva preberá závod K. Súčasťou privatizačného projektu bolo i záväzné prehlásenie riaditeľa podniku I., že predmetom privatizačného projektu je celý majetok Š. Doklady boli priložené k vyjadreniu, uvádzajú sa aj v zápisniciach z pojednávanií a právna zástupkyňa predložila originály dokladov na pojednávanií. Žalovaný tvrdil, že si splnil svoju dôkaznú povinnosť a svoje tvrdenia doložil a preukázal. Nevykonanie navrhnutých dôkazov je súd podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. povinný odôvodniť v písomnom vyhotovení rozhodnutia. V prejednávanej veci krajský súd nevysvetlil ako sa vysporiadal s dôkazmi, ktoré žalovaný počas konania predložil a navrhol vykonať.

Žalovaný tvrdil, že v prejednávanej veci nie vecne pasívne legitimovaný, nakoľko realizoval prevody v zmysle Rozhodnutia o schválení privatizačného projektu Š. Do privatizácie vstúpil celý majetok podniku a ako spôsob privatizácie bolo založenie akciových spoločností – A., A., P. a A. Istota právneho postavenia žalobcu súvisí s platnosťou hlavného a akcesorického záväzku a vecnou pasívnou legitímáciou žalovaného.

Žalovaný ďalej poukázal na ustanovenia § 15 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., podľa ktorých s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na jeho nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom vrátane neznámych a ku dňu účinnosti zmluvy alebo vkladu je fond povinný odovzdať a nadobúdateľ prevziať veci zahrnuté do privatizovaného majetku. V zmysle § 19 ods. 3 citovaného zákona vlastnícke právo k veciam z privatizovaného majetku prechádza na nadobúdateľa dňom dojednanej účinnosti zmluvy alebo pri vklade dňom vzniku obchodnej spoločnosti. Protokol o prevzatí vecí zahrnutých do privatizovaného majetku bol uzatvorený medzi žalovaným a nadobúdateľom dňa 01. 05. 1992. K tomuto dňu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prešli na jeho nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom vrátane neznámych. Od uvedeného dátumu F. nemá pasívnu legitímáciu.

Žalovaný s poukazom na konštantnú judikatúru vyslovil tiež názor, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal žalobu o plnenie povinnosti podľa § 80 písm. b/ O. s. p. určovacia žaloba nie je opodstatnená.

Zmenený právny zástupca žalovaného dňa 07. 05. 2014, t. j. po uplynutí lehoty na odvolanie doručil najvyššiemu súdu vyjadrenie žalovaného k prejednávanej veci. So zreteľom na uplynutie odvolacej lehoty najvyšší súd nemohol prihliadnuť k novým dôvodom uvedeným v tomto podaní.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť, pričom si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1, 3 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní rozsudku v medziach dôvodov odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je opodstatnené.

Predmetom konania je určenie platnosti prechodu ručiteľského záväzku. Z ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p. vyplýva, že návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu na určení práva alebo právneho vzťahu je naliehavý právny záujem zaťažuje žalobcu. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: žalovaným je popieraná existencia (neexistencia) práva, či právneho vzťahu žalobcu, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi účastníkmi); existuje ohrozenie práva či právneho vzťahu, resp. stav neistoty právneho postavenia žalobcu, ktorý nemožno odstrániť inak len určovacím výrokom; existuje potreba odstránenia tejto neistoty, resp. ohrozenia práva alebo právneho vzťahu.

Naliehavosť právneho záujmu predpokladaná uvedeným ustanovením nachádza svoje vyjadrenie v navrhovanom petite. Určovacou žalobou sa žalobca môže domáhať vydania rozhodnutia súdu o tom, že určitý právny vzťah alebo právo tu je (tzv. pozitívna určovacia žaloba) alebo že tu nie je (tzv. negatívna určovacia žaloba). Petit určovacej žaloby nemôže smerovať do minulosti alebo **do budúcnosti**.

Vo všeobecnosti platí, že možnosť žaloby na plnenie podľa § 80 písm. b/ O. s. p. vylučuje existenciu právneho záujmu na určovacej žalobe podľa § 80 písm. c/ O. s. p. Treba však pripustiť, že žalobcovi nemožno odoprieť právnu ochranu prostredníctvom žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p. v tých prípadoch, ak žalobca preukáže, že má naliehavý právny záujem na tom, aby rozsudkom súdu bolo určené konkrétne právo alebo právny vzťah napriek tomu, že by mohol žalovať priamo na plnenie žalobou podľa § 80 písm. b/ O. s. p. Splnenie podmienky alebo nesplnenie naliehavosti právneho záujmu v takomto prípade môže závisieť od posúdenia, či ide alebo nejde o samoučelnú žalobu, ktorá nevyrieši sporný vzťah ani v jej základoch.

V predmetnej veci súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku vyslovil právny názor, že žalobca má naliehavý právny záujem na určovacej žalobe podľa § 80 písm. c/ O. s. p. K tomuto právnomu záveru dospel posúdením právneho postavenia žalobcu v prejednávanej veci a podmienok na podanie žaloby o plnenie. Odôvodnenie rozhodnutia oprel o ručiteľské vyhlásenie zo dňa 25. 01. 1991, list právneho predchodcu žalobcu zo dňa 03. 03. 1993, list spoločnosti A. zo dňa 15. 03. 1993, list žalobcu zo dňa 02. 04. 1993, rozhodnutie o prerušení konania, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava II.

Súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti /§ 153 ods. 1 O. s. p./ . Tento stav súd zisťuje v konaní, ktorého ukončením je rozhodnutie o veci samej. Podklad rozhodnutia tvoria výsledky konania, ktoré súd vedie tak, aby boli pravdivo zistené skutočnosti. Za týmto účelom súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania /§ 122 ods. 1 O. s. p. /.

Skutočný stav prejednávanej veci súd zisťuje dôkaznými prostriedkami, pričom ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku stanovujú spôsob vykonania dôkazu. Za najdôležitejšie dôkazné prostriedky sa považuje svedecká výpoveď, výsluch účastníkov, listinný dôkaz, ohliadka, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb.

Naliehavosť právneho záujmu na podanie určovacej žaloby súd prvého stupňa okrem výpovedí účastníkov konania vyvodzoval z listinných dôkazov. Z obsahu spisu nevyplýva, že skutočnosti konštatované súdom boli preukázané, pretože dôkazy uvádzanými listinami neboli vykonané spôsobom stanoveným v § 129 O. s. p., nakoľko neboli prečítané, či oboznámený ich obsah. Pri vykonaní dôkazov tak došlo k porušeniu zásady priamosti a ústnosti a žalovaný nemal možnosť sa k dôkazom vyjadriť.

Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia nemá podklad vo vykonaní dôkazu listinou, pretože tento dôkaz súd nevykonal zákonom stanoveným spôsobom, čím bola súčasne žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom a právo na spravodlivý proces. K uvedenej vade konania odvolací súd prihliadol so zreteľom na ustanovenia § 212 ods. 3 O. s. p.

Žalovaný v odôvodnení svojho odvolania predovšetkým namietal porušenie ustanovenia § 157 O. s. p. krajským súdom, t. j., že rozhodnutie súdu o určenie prechodu ručiteľského záväzku je arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Čl. 46 ods. 1 ústavy ukladá súdom zákonom ustanoveným postupom, teda v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. poskytovať ochranu právam, ktoré sú predmetom občianskeho súdneho konania.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, avšak ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania

na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je rámcovo upravená § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2011, podľa ktorého **nestačí, aby všeobecný súd na argument účastníka konania iba formálne zareagoval, ale musí sa s ním vyrovnáť dostatočne a v prípade, ak tento argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, prečo ho považuje za nesprávny, t. j. musí ho vyvrátiť.**

V zmysle uvedeného riadny chod spravodlivosti zaväzuje súdy na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí. Nepreskúmateľné súdne rozhodnutia zakladajú protiústavný stav a tento postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania.

Preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vyššie uvedené požiadavky nespĺňa. Žalovaný podal odvolanie okrem iného z dôvodu, že počas konania namietal svoju vecnú pasívnu legitimitáciu, a to v písomných podaniach na súd, výpoveďami na pojednávaniach, pričom svoje tvrdenia

doložil privatizačným projektom, zakladateľskou listinou, protokolom o prevzatí vecí zahrnutých do privatizovaného majetku. Tvrdil, že Ministerstvo dopravy a spojov Slovenskej republiky zrušilo bez likvidácie Č. a majetok tohto podniku previedlo na F. Rozsah aktív a pasív, práv a záväzkov uvedeného privatizovaného podniku a jeho prechod na založené nové akciové spoločnosti A., A., P., A. dokladoval privatizačným projektom Č. registrovaným pod č. 200 schváleným Ministerstvom pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky rozhodnutím č. j. 199/9 dňa 24. apríla 1992 ako aj protokolom o prevzatí vecí zahrnutých do privatizovaného majetku a zakladateľskými listinami.

K namietanej otázke vecnej pasívnej legitímácie žalovaného krajský súd iba uviedol, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal ďalší osud ručiteľského záväzku po prechode na žalovaného.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. v znení do 07. 12. 1992 /ďalej len zákon č. 92/1991 Zb./ tento zákon upravuje podmienky prevodu majetku štátu, ku ktorému majú právo hospodárenia štátne podniky, štátne peňažné ústavy, štátne poisťovne a iné štátne organizácie (ďalej len "podnik"), včítane ich majetkových účastí na podnikaní iných právnických osôb ako aj podmienky prevodu majetkových účastí štátu na tomto podnikaní, a to na česko-slovenské alebo zahraničné právnické alebo fyzické osoby (ďalej len "privatizácia").

Majetkom podniku na účely tohto zákona je súhrn vecí a finančných prostriedkov, ku ktorým má podnik právo hospodárenia alebo ktoré sú v jeho vlastníctve ako aj súhrn práv, iných majetkových hodnôt a záväzkov podniku / § 2 zákona č. 92/1991 Zb. /.

Prevod majetku podľa tohto zákona sa vykoná podľa schváleného privatizačného projektu podniku alebo podľa schváleného privatizačného projektu majetkovej účasti štátu na podnikaní / § 5 zákona č. 92/1991 Zb./.

Privatizačný projekt podniku je súhrn ekonomických, technických, majetkových, časových a ďalších údajov, ktorý obsahuje označenie podniku a vymedzenie majetku určeného na privatizáciu podľa tohto projektu (ďalej len "privatizovaný majetok") /§ 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 92/1991 Zb./.

Za vypracovanie návrhu privatizačného projektu podniku zodpovedá zakladateľ, prípadne zriaďovateľ (ďalej len "zakladateľ"), ktorému sa návrhy privatizačného projektu podniku predkladajú. Návrh privatizačného projektu podniku vypracúva spravidla podnik, ktorého sa privatizácia týka. Ak návrh privatizačného projektu podniku vypracúva zakladateľ alebo iná osoba než podnik vyžiada si zakladateľ k návrhu stanovisko podniku /§ 7 ods. 1, ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. /.

Privatizačný projekt podniku a privatizačný projekt účasti schvaľuje a zverejňuje príslušný orgán štátnej správy republiky v ostatných prípadoch /§ 10 ods. 1 písm. b/ zákona č. 92/1991 Zb. /.

V súlade so schváleným privatizačným projektom podniku zakladateľ zruší podnik bez likvidácie alebo vyjme časť majetku podniku. Ak zakladateľom podniku je orgán štátnej správy republiky alebo obec prechádza privatizovaný majetok dňom zrušenia podniku alebo dňom vyňatia časti majetku na Fond národného majetku Českej republiky alebo na Fond národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len "fondy republík"), ktoré zriadia zákony národných rád./ § 11 ods. 1, ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb./.

S vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na jeho nadobúdateľa aj iné práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom. Prechod pohľadávok sa spravuje inak právnou úpravou postúpenia pohľadávky podľa osobitných predpisov. Na prechod záväzku sa nevyžaduje súhlas veriteľa, fond však ručí svojím majetkom za splnenie záväzku nadobúdateľom privatizovaného majetku. Nadobúdateľ je povinný bez zbytočného odkladu oznámiť veriteľom prevzatie záväzku /§ 15 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb./.

V zmysle uvedených ustanovení zákona č. 92/1991 Zb. privatizačný projekt, zakladateľské listiny novozaložených akciových spoločností ako aj protokoly o prevzatí vecí zahrnutých do privatizovaného majetku sú základnými, kľúčovými dokladmi prevodu majetku štátu v procese veľkej privatizácie a predovšetkým na základe ich právneho posúdenia je možné urobiť záver o rozsahu prevádzaného majetku. Napriek dôležitosti a nevyhnutnosti posúdenia veci podľa uvedených ustanovení v rozhodnutí krajského súdu absentuje akékoľvek vysvetlenie týkajúce sa právneho posúdenia veci ako aj skutočnosti

prečo súd neprihliadol k dôkazom žalovaného týkajúcich sa prevodu majetku v procese uvedenej privatizácie.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí nedal preto odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam a nemožno ho preto považovať za také, ktoré zodpovedá požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie nie je súdom preskúmateľné a žalovanému neumožňuje posúdiť postup súdu, čím sa mu odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému má možnosť podať opravný prostriedok. Preto najvyšší súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva žalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 335/06), v dôsledku čoho bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom /§ 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p./.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f/, ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách odvolacieho konania /§ 224 ods. 3 O. s. p. /.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 28. mája 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová